

یک صدای آسیایی؟

مطالعه مقایسه‌ای بین کانال خبری آسیا CNA و CNN

این نوشتار از طریق یک مطالعه مقایسه‌ای بین کانال خبری آسیا (۲) (CNA) - یک کانال خبری بین‌المللی که به وسیله شرکتی سنگاپوری کار می‌کند و کانال خبری CNN، این ادعا را بررسی می‌کند که آیا روزنامه‌نگاری در آسیا به طور ذاتی از روزنامه‌نگاری غربی متفاوت است یا خیر؟ این تحلیل با بررسی بولتن‌های خبری این دو ایستگاه تلویزیونی در برنامه‌های ویژه خبری آسیایی طی چهار برنامه هفتگی در بیش از یک دوره شش ماهه در سال ۲۰۰۰ به این مورد می‌پردازد. نتایج نشان می‌دهد که برخلاف آنچه که رایج بی طرفانه خبر نامیده شده CNA و CNN تفاوت معناداری ندارد و هر دو ایستگاه تمایل به توجه به بحران‌ها و برخوردها در پوشش خبری خود در آسیا دارند. یافته‌ها حاکی از آن است که هویت آسیایی نمی‌تواند به صورت ذاتی روزنامه‌نگاران و وسایل ارتباطی آسیایی را قادر سازد که به شکل قابل توجهی متفاوت از همکاران غربی شان اخباری منحصر به فرد درباره آسیا ارائه دهند.

برای اولین بار در سال ۱۹۷۰ در کنفرانس یونسکو تصور تفاوت ذاتی روزنامه‌نگاری آسیایی از روزنامه‌نگاری غربی، در بحث نظم نوین جهانی اطلاعات و ارتباطات (۳) ایجاد شد. در نظم نوین جهانی اطلاعات و ارتباطات فرض بر عدم توازن جریان اخبار و اطلاعات بین جهان توسعه یافته و در حال توسعه به دلیل چیرگی وسایل ارتباط غربی گذاشته شد که تنها به رایج تصویری منفی از کشورهای در حال توسعه تمایل داشت. (آلتشول ۱۹۸۴)

به منظور ایجاد تعادل در جریان خبری، ملت‌های آسیایی آژانس‌های خبری بین‌المللی مانند شین هوا در چین، برنامه‌های مالزی و همکاری‌های منطقه‌ای مثل شبکه خبری آسیا (ANN) (۴)، (AVN) (۵)، و مبادلات خبری ASEAN تاسیس کردند. همچنین به وسیله شرکت وسایل ارتباطی سنگاپور (۶) کانال خبری آسیا (CNA) که یک کانال تلویزیونی کاملاً خبری بود ایجاد شد. این کانال با استفاده از آخرین پیشرفت‌های تکنولوژیکی سعی کرد دیدگاهی متفاوت از آسیا به مخاطبان بین‌المللی ارائه کند. CNA مدعی است که تنها صدای قابل اطمینان و اصیل از درون آسیاست و وعده داده که دیدگاهی آسیایی از درون آسیا در گزارش‌های خبری خود ارائه دهد (CNA/۲۰۰۰a).

این مطالعه آنچه را که CNA چشم انداز آسیایی تعریف کرده و در مخالفت با چشم انداز غربی ارائه شده بررسی می‌کند. CNA معتقد است آنچه که در مورد اخبار آسیایی از این کانال ارائه می‌شود با آنچه که در کانال‌های بین‌المللی خبری غربی نشان داده می‌شود متفاوت است.

تا چه اندازه چشم انداز آسیایی در پوشش خبری قابل تعیین است؟ در حالی که همچنان در مورد ارزش‌های خبری آسیایی بین کشورهای آسیایی اتفاق نظر وجود ندارد. ارزش‌های آسیایی در روزنامه‌نگاری حوزه مهمی را به وجود آورده است. یعنی تمرکز برگفتمان ارزش‌های آسیایی رو به پیشرفت که بر روی ارزش‌های سنتی در مواجهه با نفوذ غربی رو به رشد، در آسیا مورد تاکید قرار می‌گیرد. مباحثه برای ارزش‌های آسیایی در روزنامه‌نگاری نیاز گسترده‌ای را برای محافظت از تمایز هویت و فرهنگ ملی ایجاد کرده است.

تاکید مجدد بر روی ارزش‌های آسیایی در دهه ۱۹۷۰ زمانی که نخست وزیر

● نوشته: کالای ناتاراجین و هائوشیا مینگ (۱)
● منبع: نشریه Journal of Communication، ژوئن ۲۰۰۳
● ترجمه: حوریه دهقان شاد
عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکزی، گروه ارتباطات، دانشجوی دکتری علوم ارتباطات اجتماعی

سنگاپور «لی کو آن یو» (۷) تصویری از ارزش‌های آسیایی را ارائه داد آغاز شد. این پیشنهاد ترکیبی از اصول اخلاقی، احترام به خانواده و تمکین از دولت را شامل می‌شد. (شو، ۱۹۹۸). سفید کبیر سنگاپور «تامی کو» (۸) این مفهوم را به هشت ارزش که در آسیای شرقی به آن اهمیت داده می‌شد گسترش داد. احترام به حاکمیت، خانواده پر قدرت، حرمت به آموزش و پرورش، کار سخت، صرفه جویی، کار گروهی، تعادل بین علایق شخصی و منافع جمعی، مطبوعاتی آزاد که الزاماً همیشه درست مطلق عمل نمی‌کند. به هر حال، به دلیل تنوع و گوناگونی در آسیا، برقراری و تایید چنین رهنمودهایی وظیفه‌ای سخت است. زیرا در منطقه آسیا تنوع گسترده‌ای میان سیستم‌های ارتباطی از نظام‌های خودکامه در چین، میانمار و ویتنام تا روش‌های غربی سیستم روزنامه‌نگاری در هند، سریلانکا و فیلیپین وجود دارد (تی و جورج، ۱۹۹۶) چنین گوناگونی ارائه تعریفی مشترک از ارزش‌های روزنامه‌نگاری آسیایی را دشوار می‌سازد.

به نظر می‌رسد این امکان پذیر نیست که انتظار داشته باشیم یک ایستگاه خبری به مطالب خبری، با هویتی آسیایی نگاه کند مدیریت CNA هم نمی‌تواند تعریف درستی از آنچه که به آن هویت آسیایی می‌گوید ارائه کند. آنها ادعا می‌کنند که گزارش‌ها و مقاله‌های CNA به حفظ آنچه که به آن هویت آسیایی گفته می‌شود کمک می‌کند. برطبق نظر مدیریت کانال روزنامه‌نگاران CNA، با هویت آسیایی، روح آسیایی را از هم‌تایان غربی شان بهتر درک می‌کنند و قادرند تا بخش خاکستری (۹) را هم در موضوعاتی خبری در آسیا ببینند تا آنکه فقط اخبار را به صورت سیاه و سفید (۱۰) معرفی کنند.

ادبیات تحقیق

پیش از آنکه در پایان گزارش کمیسیون مک برای جریان انتقال اطلاعات از جهان صنعتی به جهان در حال توسعه هویت رسمی پیدا کنند، این موضوع در بسیاری از مباحثات بین المللی مطرح می‌شد (سبحان، ۱۹۸۱) اما در کمیسیون مک برای سطوح مختلفی از عدم موازنه در جریان اخبار برسته شد (مک براید، ۱۹۸۱) مسمودی (۱۹۷۹) خاطر نشان می‌سازد که الگوی ارتباطات به وسیله جهان در حال توسعه به دلیل آنکه به صورت پراکنده و نامتناسب توسط وسایل ارتباطی شناسانده می‌شد مورد تردید قرار گرفت.

در مجموع در پوشش خبری، جهان در حال توسعه کمتر مورد توجه قرار می‌گرفت. پژوهش‌های پیشین (رابینسون ۱۹۸۱، ویلهویت و ویور ۱۹۸۲) نشان می‌دهد که میزان پوشش خبری هم در کشورهای کمتر پیشرفته و هم در کشورهای بیشتر پیشرفته توسعه یافته یکسان بوده منتها اخبار جهان در حال توسعه بیشتر بر تعارضات و بحرانها تاکید داشت. مطالعه‌ای مشابه به وسیله هستر (۱۹۷۴) نشان می‌دهد که پوشش رسانه‌ای غربی در آمریکای لاتین نه مانند شرق که بر بحرانها تاکید دارد اما چشم اندازی قومی را نشان می‌دهد که راضی به تسلط غربی بر بازار خبر است.

همچنین مطالعه‌ای به وسیله لارسون و استوری (۱۹۸۲) نشان می‌دهد که شبکه‌های تلویزیونی آمریکا از اخبار آسیا، تنها جنگ‌های خانمانسون، آشوب‌های داخلی، سوء تفاهات و تهدیدهای اقتصادی و وضعیت نابسامان سیاسی را نشان می‌دهند. سایر مطالعات (لنت ۱۹۷۷، اسمیت ۱۹۸۰) هم بر این نکته تاکید می‌ورزند که پوشش خبری آسیا و سایر کشورهای در حال توسعه تنها به وسیله گزارش‌های منفی

که بر بحران‌ها و تعارضات تأکید دارد مشخص می‌شود.

اما کیرات و ویور (۱۹۸۵) خاطر نشان می‌سازد که پوشش اخبار بحران‌ها به وسیله آسوشیتدپرس و یونایتدپرس از آنچه که ویور و ویلهویت (۱۹۸۱) مطرح ساخته‌اند به شدت کاهش یافته است. آنها می‌گویند که به وسیله هواداران نظم نوین جهانی اطلاعات و ارتباطات شده و تحقیقاتی که سایر محققان ارتباطی انجام داده‌اند تأثیر زیادی بر روی ارزش‌های خبری هم‌تایان خارجی و سردبیران آسوشیتدپرس و یونایتدپرس گذاشته است. در همین خصوص تحلیلی که از سوی اسماعیل (۱۹۸۹) از اخبار آسیایی در چهار بخش روزنامه‌های آمریکای انجام داده نشان می‌دهد که نارضایتی که اغلب در مورد گزارش‌های منفی با تأکید بر بحران‌ها و تعارضات در آسیا در وسایل ارتباطی غربی اعلام می‌شود، بی پایه و اساس است. این مطالعه نشان می‌دهد که ۷۲٪ تمام گزارش‌ها درباره آسیا اخبار غیر بحران است.

نامکا و ریچستاد (۱۹۷۹) هم با این نظر موافقت می‌کنند که آنچه در نظم نوین جهانی اطلاعات و ارتباطات بر آن تأکید شده بیشتر در مورد مشکلات جهان سوم است تا نوع روزنامه‌نگاری در این کشورها. تعدادی از مطالعات در مورد پوشش وسایل ارتباطی آسیایی با این نظر موافقت می‌کند. کوپتا (۱۹۹۵) در تحقیقات خود متوجه می‌شود که در آسیای جنوبی، روزنامه‌ها بیشتر به وسیله دست‌های پنهان سیاسی هدایت می‌شوند. در هند، به طور مثال، روزنامه Times of India، که روزنامه‌ای انگلیسی با تیراژی بالاست. سردبیرانش مورد اتهام قرار گرفته‌اند که در خصوص آشوب‌های مذهبی در مرادآباد که صدها هزار کشته داشت نقش داشته‌اند. (مسترتون، ۱۹۹۶، صفحه ۷۵) روزنامه‌های پاکستانی نیز در خصوص فعالیت‌های ارتش هند در کشمیر بزرگ‌نمایی و جنجالی برخورد کرده‌اند و از سوی دیگر روزنامه‌های هندی نیز اغراق‌هایی در مورد عاملان نفوذی پاکستانی و خرابکاران انجام داده‌اند و از این نظر مقصر شناخته شده‌اند. (کوروشی، ۱۹۹۳، صفحات ۷۲-۷۳)

سزند (۱۹۸۶) در تحقیقات قوم‌شناسی خود پوشش خبری ناکافی در مناطق آسه آن را نشان می‌دهد. جدای از اعتراضات معمول در مورد نادرست خواندن گزارش‌های اغراق شده به وسیله آژانس‌های خبری غربی و تعدادی از ایستگاه‌های تلویزیونی، پاسخهای تعدادی از روزنامه‌نگاران آسه آن که به سوالات تحقیق جواب داده‌اند نشان می‌دهد که اگر به برخی از اخبار توجه کافی نشان داده نشده به این خاطر بوده که دروازه بانان خبری در هیات‌های تحریریه آنها را قابل ذکر در اخبار نمی‌دانستند.

بندیو پدیای (۱۹۸۸) اظهار می‌دارد که به دلیل نقش‌های متفاوت تعیین شده در وسایل ارتباطی هر یک از جوامع، تصویرهای خبری غربی و آسیایی از یکدیگر متفاوتند. وسایل ارتباطی غربی نقش خصمانه و وسایل ارتباطی آسیایی نقش نمایشی از دولت و کارهای آن به عنوان سازمانی برای تغییر در مسیر تصمیم‌گیری از خود نشان می‌دهند.

گزارش کمیسیون مک براید (مک براید ۱۹۸۱) ورود فن آوری و آموزش در بخش روزنامه‌نگاری را به عنوان عوامل از بین برنده عدم تعادل در جریان خبری ذکر می‌کند. با سرعت توسعه اقتصادی در آسیا، وسایل ارتباطی آسیایی نیز به طور فزاینده‌ای به فن آوری دسترسی پیدا می‌کنند و قادر خواهند بود که خبرنگاران یا گزارشگرانی را در کشورهای مجاور به کار گمارند. به محض حل مشکلات تکنیکی، این سوال مطرح می‌شود که آیا سازماندهی وسایل ارتباطی آسیایی قادر خواهند بود که اخبار را با چشم اندازی متفاوت از آنچه وسایل ارتباطی غربی نشان می‌دهند، پخش کنند. به این معنی که اگر روزنامه‌نگاران، غربی و آسیایی، این شانس را داشته باشند،

مجله مطالعات ارتباطی عمومی شماره ۳۳، بهار ۱۳۸۴

که از پایه همانند یکدیگر شوند می‌توانند اصول جهانی روزنامه‌نگاری (۱۱) را رعایت کنند (شهان ۱۹۷۱).

کانال‌های خبری بین‌المللی غربی مانند CNN (۱۲)، BBC (۱۳) و CNBC به صورت گسترده‌ای انحصار پخش اخبار را در آسیا به دست گرفته‌اند. اکنون با ورود یک رقیب آسیایی در بازار رسانه‌ای، مطالعات انتقادی راه خروج برای رسیدن به عدالت و بی‌طرفی را نزدیک می‌بینند. زیرا CNA مدلی است که از یک کانال تمام‌خبری که بعد از CNN و CNBC آسیا وارد بازار شده و مدعی است که تصویر صادقانه‌تری از آسیا و اخبار توسعه در این منطقه ارائه می‌دهد.

CNA در اول مارس ۱۹۹۹ تاسیس شد و به عنوان ایستگاهی تلویزیونی اخبار اقتصادی و عمومی منطقه را پوشش می‌داد و تنها به وسیله کابل در هتل‌های شهرهای بزرگ آسیایی قابل رویت بود. اولین استودیوی برون مرزی این شبکه در مارس ۲۰۰۰ در هنگ کنگ فعال شد (CNA, ۲۰۰۰b). در مصاحبه‌ای در اول مارس ۲۰۰۰ رییس کانال این بخش، شاوون سه نو ۱۴، قول داد که از این شبکه برنامه‌های تاثیرگذاری نمایش داده شود، خبرها به روز شود و از طریق پخش بیشتر برنامه‌های تلویزیونی زنده و نمایندگان نیرومند خود در منطقه تصاویر منحصر به فرد آسیایی به بینندگان ارائه شود. اگرچه او پذیرفت که این بسیار مشکل است تا بگوییم چه چیز چشم انداز آسیایی است (۱۵).

«چنگ وایی کیونگ (۱۶)» رییس شرکت رسانه‌ای که CNA آن را کنترل می‌کند در این تردید با «سه نو» سهیم است. او می‌گوید تعریف از هویت آسیایی مشکل است اما تصویر آسیایی از اخبار، از آسیایی کاملاً آگاه می‌آید. CNA می‌گوید در ارائه گزارش‌ها از آسیا با تمام پیچیدگی‌هایی که دارد، سعی می‌کند آنچه را که رخ داده به همان روشی که واقع شده نشان دهد (CNA, ۲۰۰۰f). به طور خلاصه همان‌طور که لطیف اشاره می‌کند نشان دادن اصالت و توانایی در صورتی ممکن است که شخص محلی در متن آن قرار بگیرد. CNA نیز به منظور اصالت دادن به اخبار خود ۱۰ نمایندگی برون مرزی ایجاد کرده که کارکنان آن از فیلیپین، هنگ کنگ و هند استخدام شده‌اند (CNA, ۲۰۰۰c).

گرچه به نظر می‌رسد که به این صورت می‌توان تصویری قابل اعتماد از آسیا ارائه داد اما با نگاهی موشکافانه تردیدهایی ایجاد می‌شود.

اول این که، CNA در مجموع ۳۰۰ کارمند، کمتر از ۲۰ مجری و گزارشگر غیر سنگاپوری دارد، در این حالت این سوال پیش می‌آید که این ترکیب می‌تواند تصویری از سایر ملت‌های آسیایی نشان دهد؟

دوم اینکه اگر تنها ایجاد ایستگاه‌های تلویزیونی در مناطق مختلف آسیا و استخدام خبرنگاران آزاد در سایر کشورها موجب ارائه یک هویت آسیایی می‌شود چرا CNN و BBC که نمایندگانی بسیاری در قسمت‌های مختلف آسیا دارند و روزنامه‌نگاران محلی استخدام کرده‌اند نمی‌توانند چشم انداز آسیایی را ارائه دهند؟

مطابق با نظر چالک لی (۱۹۶۸)، روزنامه‌نگار توسعه می‌تواند خوانندگان خود را از چونگی مشکلات توسعه آگاه سازد و آنها را ترغیب کند که درباره آن مشکلات فکر کنند، چشمان آنها را برای راه حل‌های ممکن باز کند و در چرخه معیوب فقر روزنه‌ای باز کند.

در این شیوه، روزنامه‌نگاری توسعه بر اطلاعات، واقعیت‌ها، پیامدها و حوادث

وابسته به توسعه جامعه تاکید می‌کند (مورال، ۱۹۷۳). مسترتون (۱۹۹۶) خاطر نشان می‌سازد که رسانه‌های غربی هنوز نمی‌توانند ارزش‌های مورد نظری که ساختار ملت‌ها را می‌سازند درک کنند. یعنی آنچه که به اولویت‌ها، ادراک‌ها و ارزش‌های روزنامه‌نگاری رنگ و هویت می‌دهد. با وجود انتقاد کشورهای در حال توسعه از وسایل ارتباط غربی، ارتباطات در کشورهای در حال توسعه همانی را انجام می‌دهد که در غرب صورت می‌گیرد (اگان ۱۹۷۸، صفحه ۸۷).

محققان، وسایل ارتباطی کشورهای در حال توسعه را وقتی که با اهداف سیاسی دنبال می‌شوند متفاوت از وسایل ارتباطی غربی تشخیص نمی‌دهند. حاسیم (۱۹۸۶) می‌گوید که روزنامه‌های مالزیایی به میزان زیادی اخبار توسعه در آسیای جنوب شرقی را به حساب نمی‌آورند. او در تحقیقات خود به این نتیجه می‌رسد که تنها ۲/۱ درصد از گزارش‌ها در هشت روزنامه مالزیایی اخبار توسعه را گزارش کرده‌اند و بیشتر اخبار عاشقانه و هیجان‌انگیز ترجیح داده شده‌اند. لاسونا (۱۹۸۳) سه روزنامه انگلیسی زبان در فیلیپین را بازنگری می‌کند و به این نتیجه می‌رسد که هیچ کدام از این روزنامه‌ها به مطالب مربوط به توسعه مانند کشاورزی، بهداشت عمومی و رفاه وضعیت محیط زیست، آموزش و پرورش و کار تاکید نمی‌کنند.

ویلانیلام (۱۹۷۵) مطالعه مشابهی در پوشش اخبار توسعه در دو روزنامه اصلی هند انجام داد و متوجه شد که این روزنامه‌ها بیشتر به پخش اخبار مجلس و شرح مذاکرات قانونگذاری، تهاجمات، اخبار خصوصی در مورد وزیران دولت و روابط داخلی و خارجی احزاب سیاسی تمایل دارند تا مسایل مربوط به بطن جامعه و مردمان عادی.

این مطالعات حاکی از آن بود که وسایل ارتباطی که بر آنها کنترل سیاسی نمی‌شود بیشتر به مسایل بسیار خصوصی، عاشقانه، بدون جهت‌گیری و شگفت‌انگیز توجه دارند (جیمسیون و کمپبل ۱۹۹۲، همچنین نگاه کنید به لارسن ۱۹۸۴). وسایل ارتباطی از سوی آنچه که مردم می‌خواهند ببینند و بشنوند و آنها را سرگرم می‌کنند و همچنین آنچه که آگهی دهنده‌ها را خوشحال می‌کند در فشار هستند (هریس ۱۹۹۹، صفحه ۱۴۲). اخبار تلویزیون نیز بیشتر اخبار بین‌المللی را گزارش می‌کنند و هر زمان که اخبار داخلی رخ می‌دهد آرایه آنها غیر ضروری به نظر می‌رسد (ویور، پورتر و ایوانز ۱۹۸۴). شاید در این میان مردم به آژانس‌های خبری خارجی اعتماد بیش از اندازه‌ای نشان می‌دهند چون وسایل ارتباطی آسیایی دیگر کمتر تصویر منفی از آسیا آرایه می‌دهند (ریچستاد ۱۹۸۸) شران و آتوود (۱۹۸۸) تشخیص دادند که ۹۰ درصد [منابع قابل شناسایی در گزارش‌های خبری روزنامه‌های آسیایی از چهار آژانس بین‌المللی خبری است که این خود حاکی از تسلط قوی سرویس‌های غربی است.

در یک بررسی خوش بینانه، ریچستاد (۱۹۸۸) هماهنگی در جریان اخبار را با تاسیس منابع خبری مثل ANE (۱۷) و AVN مورد تاکید قرار می‌دهد. در مطالعه‌ای به وسیله سان کاران و سرواوس (۱۹۷۷) نشان داده شد که این تمایل در وسایل ارتباطی آسیایی وجود دارد که خبرنگاران برون مرزی گزارش خبری در محل حادثه آرایه دهند. گوان آسکارا (۱۹۹۷) تشخیص داد که متخصصان ارتباطی در ایستگاه‌های رادیویی و تلویزیونی مالزی، هند و چین بیشتر مطالب خبری را مطرح می‌کنند که کشورهایشان را برجسته‌تر نشان دهد. تمایل مشابهی نیز در تحقیقات ویلهاوری، استوارت و فلورنوی (۱۹۹۲) به دست آمد، که در آن وسایل ارتباطی در هر دو کشورهای در حال توسعه و توسعه یافته گرایش داشتند اخباری از پیشرفت مشرق

زمین را به مخاطبان بین المللی ارایه دهند که درباره کشورهای خودشان بود. به طور خلاصه، مطالعات پیشین حاکی از آن است که سازمان های خبری - غربی یا آسیایی - بیشتر تمایل داشتند که اخبار منفی از آسیا ارایه دهند و تاکید کمتری بر اخبار توسعه محلی داشتند. تنها در این مورد یک استثناء وجود داشت و آن هم پوشش اخبار در مورد کشورهای خودشان بود. پس در اینجا تنها تقصیر را نمی توان منحصر به گزارش های منفی کرد که از سوی آژانس های خبری غربی منتشر می شود. در اینجا مخاطب نیز معتاد به دریافت اخبار منفی از آسیا شده است. در نتیجه سازمان های رسانه ای - چه غربی و چه آسیایی - امکان انتخاب کمتری دارند زیرا مخاطبان برای دهه ها به شیوه دیگری برای دریافت خبر عادت کرده اند.

فرضیه ها

ادبیات تحقیق نشان می دهد که هر دو رسانه غربی و آسیایی ترجیح می دهند که بحران ها و تعارضات را نشان دهند، پس اشتیاق شدیدی برای پخش اخبار ناهنجار یک ترجیح روزنامه نگاری جهانی است تا یک اصل غربی. برخلاف چنین یافته هایی، مدیریت CNA بر این باور است که ایستگاه تلویزیونی که در آن کارمندان آسیایی کار می کنند به صورت طبیعی تاکید کمتری بر اخبار منفی دارد و به نسبت همکاران غربی اش روی اخبار مثبت و توسعه ای تمرکز می کند (عثمان، ۲۰۰۰) این فرض مورد آزمایش قرار گرفت، ما فرض کردیم:

فرضیه اول: در مقایسه با همتایان غربی، CNA تاکید کمتری روی اخبار استثناء مانند اخبار درباره تعارضات سیاسی، بحران های اقتصادی، جنگ و بلایا دارد.

فرضیه دوم: CNA در مقایسه با همتایان غربی اش، تصویر مثبت تری از آسیا ارایه می کند.

فرضیه سوم: CNA به نسبت همتایان غربی اش، گزارش های خبری بیشتری در مورد توسعه در آسیا ارایه می کند.

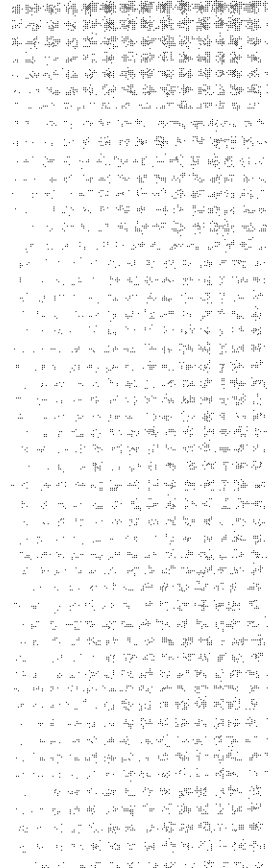
مطالعات پیشین حاکی از آن است که حتی زمانی که اخبار مثبت توسعه در مورد آسیا گزارش می شود این اخبار جزء مهمترین خبرها در این رسانه ها قرار نمی گیرند. در واقع مهمترین خبرها باز هم در مورد بحران های شرق است. اگر CNA در این مورد متفاوت است، ما فرض کردیم:

فرضیه چهارم: CNA در مقایسه با آنچه همتایان غربی انجام می دهند، گزارش های مثبت بیشتری درباره کشورهای آسیایی در بخش اصلی اخبار پخش تلویزیونی قرار می دهد.

اگرچه همان طور که اشاره کردیم، مطالعاتی که در مورد AVN و CNN انجام شده نشان می دهد که وقتی قرار است گزارش درباره کشور خودشان برای مخاطبان بین المللی ارایه شود بیشتر سعی می شود که تاثیر مثبتی از آن نشان داده شود (گوناس کارا، ۱۹۷۷، دیلاواری، ۱۹۹۱). با آنکه اداره مرکزی CNN آسیایی مقر اصلی اش در هنگ کنگ است، اما آمریکا خانه اصلی آن است. بنابراین گزارش های آن از آسیا شاید تحت تاثیر حضورش در هنگ کنگ قرار نگیرد. از سوی دیگر، CNA با توجه به این واقعیت که ایستگاهی کاملاً آسیایی است و سنگاپور مستقر است، دیدگاه مثبت تری به این کشور دارد، ما فرض کردیم:

فرضیه پنجم: CNA تمایل دارد که گزارش های مثبت تری در مورد سنگاپور نشان دهد تا سایر کشورهای آسیایی.

CNA ادعا می کند که انگشت خود را بر روی نبض آسیا گذاشته و اخبار توسعه آن را

تحت پوشش قرار می دهد. بنابراین خیلی طبیعی است که انتظار داشته باشیم پوشش خبری این کانال به آرزوهایی که نشأت گرفته از توسعه نیافتگی در سراسر آسیاست پاسخ دهد. بنابراین فرض کردیم:

فرضیه ششم: CNA در مقایسه با همتایان غربی اش، به قسمت های خاصی از آسیا در بولتن های خبری اش کمتر توجه نشان می دهد.

کانال های آسیایی صدای معتبری هستند که گزارش هایشان را با استفاده از منابع محلی ارایه می دهند (عثمان ۲۰۰۲، صفحات ۶۴ و ۶۳) بنابراین پیش بینی می شود اخبار محلی در بولتن های خبری CNA بیشتر گزارش شود. بنابراین فرض کردیم:

فرضیه هفتم: گزارش های CNA نسبت به آنچه همتایان غربی ارایه می دهند بیشتر از محل حادثه در آسیاست.

فرضیه هشتم: خبرهای CNA در مقایسه با همتایان غربی اش بیشتر از منابع بومی است.

روش شناسی

CNA بعد از CNN و CNBC آسیایی شکل گرفته اما این طور فرض شده که چشم انداز آسیایی تری از این دو کانال ارایه داده است. با توجه به این واقعیت ها ما می خواهیم ادعای CNN را در خصوص پوشش بیشتر آسیا نسبت به سایر قسمت های جهان مورد آزمایش قرار دهیم، بنابراین تحلیل ما روی محتویات بولتن های خبری آسیا متمرکز شد.

CNA بولتن های ویژه آسیا برنامه تلویزیونی شبانه - دارد. از سوی دیگر نیز بولتن آسیایی CNN برنامه ای تلویزیونی است که هر روز هفته عصرها پخش می شود، اما CNBC آسیایی به این دلیل که ذاتا یک ایستگاه خبری تجاری است، بولتن روزانه در مورد اخبار عمومی آسیا ندارد. در نتیجه برنامه Asia tonight در شبکه CNA و برنامه tonight Asia در شبکه CNN برای مقایسه انتخاب شدند. این مدت چهار هفته در یک دوره زمانی شش ماهه از ژوئن تا نوامبر سال ۲۰۰۰ بود که از پنجشنبه ۱۶ ژوئن ضبط بولتن های Asia tonight از شبکه های CNA و CNN آغاز شد. البته ضبط نوار در ماه اکتبر بعد از اینکه یکی از هواپیماهای خط هوایی سنگاپور در فرودگاه چیانگ کای شک تایوان سقوط کرد و جدول برنامه CNA تحت تاثیر پوشش این حادثه قرار گرفت متوقف شد.

جدول ۱- پوشش عناوین خبری

CNN	CNA	
جمع گزارش: ۱۷۶	جمع گزارش: ۱۲۷	
%۲۲/۳	%۲۶	جنگ و تروریسم
%۲۲/۵	%۲۴/۴	سیاست
%۱۰/۸	%۱۲/۶	مسائل اقتصادی و تجاری
%۱۳/۱	%۵/۵	حوادث و بلایا
%۴	%۵/۵	جنایت
%۱۶/۵	%۲۶	سایر

معیار اصلی تحلیل موضوعات خبری است. در جمع ۴۳۱ گزارش انتخابی شامل ۱۷۶

خبر از CNA و ۲۵۵ مورد از CNN که تحت عنوان گزارش‌های آسیایی و غیر آسیایی طبقه بندی شده بود، CNA، ۱۲۷ گزارش در خصوص آسیا داشت در حالی که این مورد در خصوص CNN به ۱۷۶ گزارش می‌رسید. کد گذاری این گزارش‌ها بر اساس مطالعات پیشین صورت گرفت (ویور ۱۹۸۴؛ یو ۱۹۹۶). با توجه به ۱۵ متغیر ۱۸ چهار فارغ التحصیل دانشگاه تکنولوژی نانیانگ سنگاپور این کدگذاری را انجام دادند.

یافته‌ها و تحلیل

یافته‌های تحقیق تفاوت معناداری را بین CNA و CNN در تمرکز خبری بر روی برخوردارها نشان نمی‌دهد. در تمام گزارش‌ها ۵۵/۹٪ از CNA و ۵۱/۴٪ در CNN عامل برخورد حضور داشته است. به علاوه تحلیل عناوین خبری در دو کانال نشان می‌دهد که هم CNA و هم CNN به صورت کامل سیاست، جنگ، تجارت، بلایا و جرم را گزارش کرده‌اند و بیشتر عناوین خبری روی این موارد متمرکز شده‌اند. در بولتن‌های خبری CNA جنگ و تروریسم ۲۶٪ از عنوان‌های پوشش داده شده بود، از سوی دیگر CNN با ۲۳/۵٪ بیشتر گزارش‌های سیاسی بودند. آزمایش آماری تفاوت معناداری بین دو کانال (جدول ۱× نشان نمی‌داد پس فرض اول تایید نمی‌شد.

پیش بینی فرض دوم که معتقد بود CNA تصویر مثبت تری از آسیا به نسبت همتای غربی اش ارائه می‌دهد. در اینجا به صورت ایده آل، تصویر مثبت شامل گزارش‌های مثبت تر و گزارش‌های کمتر منفی می‌شد. یافته‌های تحقیق نشان می‌دهد که CNA به طور نسبی گزارش‌های حمایتی بیشتری دارد، اما بیشتر این‌ها شامل گزارش‌های حمایتی از سنگاپور یعنی ۵۹/۳٪ از کل گزارش‌های بود. گزارش‌های انتقادی CNA نیز از CNN بیشتر بود. به هر حال آزمایش آماری تفاوت معناداری بین دو کانال نشان می‌دهد. این تفاوت اما حاکی از پوشش خبری مثبت از آسیا به وسیله CNA نبود به همین دلیل فرضیه دوم نیز تایید نشد.

تفاوت معنی داری بین نوع برخورد بین CNA و CNN در اخبار توسعه به چشم نخورد. ۹/۴٪ از گزارش‌های CNA بر اخبار توسعه مانند آموزش، مراقبت‌های بهداشتی، فرهنگ، مشکلات خدمات اجتماعی و تکنولوژی متمرکز بود. از سوی دیگر ۱۱/۹٪ گزارش‌های CNN به همین دلیل عناوین اختصاص داده شده بود. فرضیه سوم پیش بینی کرده بود که CNA گزارش‌های بیشتری در مورد توسعه در آسیا ارائه داده که بدین ترتیب رد شد.

به علاوه طبق بررسی‌های انجام شده انواع مختلف گزارش‌ها به طور چشمگیری در برنامه‌های کانال‌های مختلف نشان داده شدند. طرز قرارگیری تیترها و چگونگی جای‌گیری اولین، دومین و سومین بخش مورد بررسی قرار گرفت تا تعیین شود در یک برنامه خبری نیم‌ساعته، مهمترین بخش خبری به کدام خبرها اختصاص می‌یابد. بیشتر از ۸۶ درصد گزارش‌های ارائه شده در CNA در مهمترین بخش خبر منفی بودند، این گزارش‌ها ۵۲/۳٪ را به خود اختصاص داده بود. در حالی که گزارش‌های مثبت تنها ۱۴٪ در این موقعیت (مهمترین بخش خبر lead) قرار گرفته بودند. در مقام مقایسه CNN بیشتر مهمترین بخش‌های خبری خود را به گزارش‌های بی طرفانه اختصاص داده بود. از ۱۲۴ گزارش اصلی بولتن CNN، ۵۰/۸٪ مربوط به گزارش‌های خبری بی طرفانه و ۴۲/۵٪ مربوط به گزارش‌های منفی بوده است. تفاوت بین دو ایستگاه خبری در آن مسیری نبود که مورد انتظار بود پس فرضیه چهارم، که پیش بینی می‌کرد CNA اخبار مثبت تری در مورد کشورهای آسیایی در بخش مهم خبری خود در برنامه‌های تلویزیونی ارائه می‌دهد رد شد.

جدول ۲- سوگیری گزارش های خبری

CNN	CNA	
جمع گزارش: ۱۷۶	جمع گزارش: ۱۲۷	
%۱۱/۴	%۲۱/۳	حمایتی
%۵۰	%۳۶	بی طرف
%۳۸/۶	%۴۲	انتقادی

CNA با سوگیری در پخش اخبار توجه بسیار قابل ملاحظه ای به سنگاپور دارد تا سایر کشورهای آسیایی. بیشتر گزارش های خبری CNA در مورد کشورهای آسیایی انتقادی بودند و در مقابل گزارش های خبری در خصوص سنگاپور بیشتر سمت و سوی مثبت داشتند. در یک تفاوت معنی دار (جدول ۳) فرضیه پنجم تایید می شود که پیش بینی کرده بود CNA گزارش های مثبتی از سنگاپور ارائه می دهد.

جدول ۳- سوگیری CNA در خصوص گزارش های خبری در مورد سنگاپور و غیر سنگاپور

غیرسنگاپور	سنگاپور	
جمع گزارش: ۹۹	جمع گزارش: ۲۸	
%۱/۸	%۵۷/۸	حمایتی
%۳۶/۴	%۳۵/۷	بی طرفانه
%۵۲/۵	%۷/۸	انتقادی

پوشش خبری CNA به شدت بر روی جنوب شرقی آسیا با %۶۸/۵ از گزارش ها در این منطقه متمرکز شده است. سنگاپور و اندونزی بیشترین میزان را از بین کشورهای آسیای جنوب شرقی با ۲۸ گزارش خبری به خود اختصاص دادند. تمرکز منطقه ای CNN در مورد آسیای شرقی است. به طور کلی، بولتن های CNN پوشش جغرافیای مناسبتری در مقایسه با CNA دارد (جدول ۴).

جدول ۴- پوشش منطقه ای آسیا

CNN	CNA	
مجموع گزارش ها: ۱۷۶	مجموع گزارش ها: ۱۲۷	
%۴۳/۲	%۲۲	آسیای شرقی
%۳۵/۲	%۶۸/۵	آسیای جنوب شرقی
%۲۱/۶	%۹/۴	مرکز، جنوب، خاورمیانه

فرضیه ششم که تاکید می کرد CNA به قسمت های خاصی از آسیا در بولتن های خبری اش کمتر توجه نشان می دهد رد شد.

در حدود کمتر از نصف گزارش های خارجی هر دو کانال CNA و CNN به وسیله خبرنگاران سایر کشورها گزارش می شود. CNA، %۴۲/۵ و CNN، %۴۴/۹ از گزارش های خبری شان به وسیله خبرنگاران حاضر در سایر کشورهای آسیایی گزارش می شد. CNA، %۳۷/۸ و CNN %۲۷/۴ از گزارش ها را خبرنگاران از خود محل حادثه گزارش

می‌کردند. بنابراین تفاوت آماری معنی‌داری فرضیه هفتم را تایید نمی‌کرد. زیرا این فرضیه پیش‌بینی می‌کرد که CNA به نسبت همتای غربی‌اش بیشتر گزارش‌هایش به صورت زنده از محل حادثه گزارش می‌شود. اگرچه تصدیق می‌کنیم که اگر نمونه بزرگتری انتخاب می‌شد می‌توانستیم اختلاف معناداری بین این دو پیدا کنیم بنابراین امکان دارد گزارش‌های خبری CNA که از محل حادثه گزارش شده از CNN بیشتر باشد که این نیاز به بررسی بیشتری دارد.

CNA ادعا می‌کند که فرصت‌های بیشتری برای شنیدن صدای آسیایی‌ها ایجاد می‌کند. یافته‌ها نشان می‌دهد CNA، ۶۴٪ از گزارش‌ها و CNN، ۶۲٪ از گزارش‌هایش را به منابع محلی اختصاص داده‌اند. پس تفاوت معناداری بین این دو پیدا نمی‌شود. در نتیجه فرضیه هشتم که ادعا می‌کرد منابع بومی CNA از همتای غربی‌اش بیشتر است رد شد.

نتیجه‌گیری

یافته‌ها برای اینکه تفاوت معناداری بین CNA و CNN در خصوص پوشش خبری در آسیا نشان دهند کافی نیستند. به نظر می‌رسد گزارش‌های سیاسی، جنگ، تروریسم و با وسعت کمتری تجارت، حوادث و بلایا ترجیح خبری هر دو کانال است. بحران - و برخورد - گزارش‌هایی است که در هر دو کانال پخش می‌شود. تعداد معدودی نیز اخبار توسعه در هر دو کانال نشان داده می‌شود که این‌ها برای تاثیرگذاری بر روی مخاطبان ناکافی به نظر می‌رسد زیرا بیشتر توجه به مبارزات سیاسی، سقوط بازار سهام و جنگ‌های دایی طلبانه است.

به علاوه تمایل CNA در روزنامه‌نگاری توسعه بیشتر روزنامه‌نگاری بله قربان‌گو^{۱۹} و یا گزارش‌هایی از رویدادهایی است که در درجه اول مربوط به سنگاپور است. بر خلاف آنچه پیش‌بینی می‌شد، CNA در مقایسه با CNN در خصوص آرایه تصویری مثبت از آسیا شکست خورده است. یعنی تصور می‌شد که بر اساس چشم‌انداز و دیدگاه‌های غربی نظرات منفی نسبت به کشورهای در حال توسعه وجود دارد. در حالی که بر اساس نتایج یافته‌ها به نظر می‌رسد که نه تنها در برخورد با گزارش‌های خبری بلکه در انتخاب و ترتیب مطالب خبری GNN مصلحت‌اندیش‌تر از CNA عمل کرده است. این مساله به نظر می‌رسد که با هدف CNA که برقراری توازن در پوشش تبعیض‌آمیز خبری از آسیا توسط رسانه‌های غربی بود در تعارض باشد.

به علاوه پوشش خبری CNA برای کل آسیا کافی نیست. در واقع این شبکه بیشتر بر روی آسیای جنوب شرقی تمرکز دارد در حالی که CNN به صورت منصفانه‌تری نقاط مختلف آسیا را تحت پوشش قرار می‌دهد. به نظر بخشی از مشکل در این است که CNA محلی‌تر از CNN عمل کرده و گزارشگران آن نگاه خود را بر سنگاپور متمرکز کرده‌اند و تنها اخبار منطقه آسه آن را انتشار داده‌اند و در نتیجه به طور قطع نمی‌تواند به بینندگان خود چشم‌انداز گسترده‌تری به اندازه وسعت خبری CNN آرایه دهد. همچنین هیچ دلیلی یافت نشد که نشان دهنده تلاش گسترده‌تر CNA به نسبت CNN در آرایه صدای آسیایی با منابع بیشتر محلی در آسیا باشد.

این یافته تا حدی نزدیک به مطالعات پیشین (گوپتا ۱۹۸۸، حاسیم ۱۹۸۶، لاکونا ۱۹۸۲، اگان ۱۹۸۷، سزند ۱۹۸۶، ویلانیا ۱۹۷۵) که تاکید می‌کند وسایل ارتباطی غیر غربی از وسایل ارتباطی غربی آرایه وقایع و مسایل متفاوت از یکدیگر نیستند است. (باند و پادمیایی ۱۹۸۸).

این شاید باور بیش از حد خوش‌بینانه‌ای باشد که منابع خبری بیشتر در منطقه در

حال توسعه می‌تواند موازنه‌ای در جریان خبر ایجاد کند. همان‌طور که یافته‌ها نشان می‌دهد اگر خبرنگاران - چه غربی و چه شرقی - تحت فشار عوامل بیرونی نباشند بیشتر تمایل دارند که اخبار شخصی، دراماتیک، برخوردی و مطالب عینی داستان‌گونه را در وسایل ارتباطی ارائه دهند. (جیمسون و کمپل ۱۹۹۲). به بیان دیگر، ارزش‌های جهانی که توسط رسانه‌های تجاری مشترک هستند در حال غالب شدن و رواج یافتن هستند.

برخلاف ادعای CNA در خصوص دیدگاهی آسیایی در گزارش‌های خبری‌اش، از مدیریت تا کارکنان و سردبیران بخش خبری هیچ‌کدام نمی‌توانند تعریف روشنی از این اصطلاح بیان کنند. آنان هیچ خط مشی مشخصی که چنین چشم‌اندازی در گزارش‌های خبری‌شان ارائه دهد نداشتند. کمبود این خطوط راهنما موجب بی‌ثباتی در موارد کوچکی می‌شود که نیازمند تعبیر و تفسیر است (عثمان ۲۰۰۲).

این مساله شاید منجر به این شود که در سال ۲۰۰۳ CNA از نظر مالی با مشکل مواجه شود (CNA/۲۰۰۳) در واقع انتظار می‌رود که شرکت‌های تحت پوشش این شبکه در فهرست شرکت‌های بازار سهام سنگاپور قرار گیرد. چنین فشارهای شدید مالی، مشکلات زیادی برای این کانال تلویزیونی که مبادرت به پخش اخبار مثبت در میان مخاطبان‌ش کرده می‌کند، یعنی حتی اگر CNA بخواهد که روی اخبار توسعه در آسیا تمرکز کند و نوعی تعادل در پوشش منطقه‌ای ایجاد کند نمی‌تواند مخاطبی برای اینگونه خبرها به دست آورد. همان‌طور که در ادبیات تحقیق نیز مورد بحث قرار گرفت هماهنگ کردن پیش‌پنداری‌های مخاطبان و عقاید قالبی در آسیا که طی دهه‌ها توسط رسانه‌های غربی ترویج شدند منجر به این می‌شود که تماشاچی‌های زیادی از دست بروند که موجب پیامدهای اقتصادی منفی برای این کانال بشوند.

CNA باید در نظر داشته باشد وقتی عناوین خبری مثبت خود را انتخاب می‌کند و یا روی کشورهای خاصی تکیه می‌کند و دیدگاه‌های آنان را منتشر می‌کند در مقابل بازرگانان و آگهی‌دهندگان قرار می‌گیرد که نیازمند یک آگاهی واقعی از وضعیت اقتصادی و سیاسی از شهرهای آسیایی هستند تا از قبل آنها را برای مواجهه با بحران‌های اجتماعی در این مناطق آماده سازد.

اینجا در واقع چندین سوال پیش می‌آید که آیا CNA وظیفه‌ای غیر ممکن را برای ارائه دیدگاهی متفاوت از اخبار به دوش نکشیده است؟ از سوی دیگر به این شکل شاید آنها مخاطبان مشتاقی برای چشم‌انداز آسیایی پیدا نکنند و در نتیجه پشتیبانی مالی خود را به خاطر پخش اخبار مثبت از دست بدهند.

این شاید نادرست نباشد که بگوییم فرض پیداش CNA به خاطر مقایسه روزنامه‌نگاری آسیایی نیک و روزنامه‌نگاری غربی پلید بوده است و همان‌طور که کوئه (۱۹۹۰) خاطر نشان کرده است یک «فرشته صفت آسیایی» ۲۰ در مقابل «غرب دیو صفت» ۲۱ قرار گرفته که دیدگاهی بسیار ساده‌انگارانه است. دولت‌های آسیایی برای دهه‌ها وسایل ارتباطی غربی را برای گزارش مستقیم از محل با تاکید منفی غیرعادی مقصد دانسته‌اند. در واقع این گزارش‌ها بخش تفکیک‌ناپذیری از ژورنالیسم غربی است و شاید متأسفانه در بسیاری از قسمت‌های دنیا این همان چیزی است که مورد توجه مخاطبان است. اما آنچه که به عنوان موضوع مثبت مورد توجه رسانه‌های آسیایی قرار می‌گیرد همان چیزی است که رسانه‌های غربی هم به آن توجه می‌کنند. در ضمن در جایی که وسایل ارتباطی ارتباط تنگاتنگی با نخبگان سیاسی دارند شاید CNA قادر نباشد که چشم‌اندازی بی‌طرفانه ارائه دهد.

در مجموع این مطالعه نشان داد که بر خلاف آرایه چشم اندازی آسیایی از سوی CNA تفاوت چشمگیری با CNN در خصوص پوشش خبری آسیا وجود ندارد. اخباری که توسط CNA آرایه می‌شود در مورد بحران‌ها و برخوردهاست که در CNN هم وجود دارد. ناتوانی CNA در نشان دادن آسیا با چشم اندازی متفاوت بر این نکته صحه گذاشت که هویت آسیایی به صورت خودبخود روزنامه نگر و وسایل ارتباطی آسیایی را قادر نمی‌سازد که به صورت معناداری متفاوت از هم‌تایان غربی شان درباره آسیا خبر آرایه ۴ دهند. در واقع گزارش روزنامه‌نگاران آسیایی نیز تحت نفوذ همان مجموعه‌ای از ارزش‌هاست که بر تمام روزنامه‌نگاران در هر جای دیگر دنیا تاثیر می‌گذارد.

پانوش‌ها

۱- کالای ناتاراجین (Kalai Natarajin) مدیر ارتباطات در بخش آسیا - اقیانوس آرام در موسسه لوی اشتروس و همکاران است.

هائو شیامینگ (Hao Xiaming) نیز به عنوان دانشیار موسسه ارتباطات و اطلاعات در دانشگاه تکنولوژی نایانگ سنگاپور مشغول به کار است.

۲- Channel News Asia

۴- New World Information Communication Order (NWICO)

۵- Asian News Network

۶- Singapore's Media Crop

۷- Lee Kuan Yew

۸- Tommy Koh

۹- shades of gray

۱۰- black and white

۱۱- Universal Principles of journalism

۱۲- Cabel News Network

۱۳- British Broadcasting Corporation

۱۴- Shaun Seow

۱۵- It is difficult to put a finger on what the Asian perspective is

۱۶- Cheng wai keung

۱۷- Asian News Exchange

۱۸- متغیرهای سنجیده شده در عناوین گزارش‌های خبری به ۱۵ مقوله تقسیم بندی شده بود که شامل: حوادث / بلایای طبیعی، کشاورزی، تجارت/ اقتصاد، سیاست و... می‌شد. تمرکز بر روی توسعه، سبک‌گزرش (حمایتی، انتقادی، بی طرفانه) معیار برخورد، جایگزینی، گزارش خبری به وسیله خبرنگار از محل حادثه، همان کشور، محلی (مرکز، غرب، شمال شرقی، جنوب شرقی، جنوب و آسیا و...)

۱۹- government say so

۲۰- Asian good

۲۱- Western - evil